

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Kateřiny Burešové a soudců Mgr. Daniely Jandové a JUDr. Tomáše Němce, ve věci

žalobkyně: **Podnikaček s.r.o.,** IČO 099 84 127
sídlem Třinecká 769, 199 00 Praha 9 – Letňany
zastoupená JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **M[redacted] M[redacted]**, IČO [redacted]
sídlem [redacted]

o zaplacení 34 960 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku pro uznání Okresního soudu v Kolíně, ze dne 22. 5. 2026, č. j. 19 C 89/2026-21

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 3 569,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Havelková Brejchová

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem pro uznání soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 34 960 Kč s úrokem z prodlení ve výši 0,5 % denně z částky 32 138 Kč od 22. 1. 2026 do 21. 4. 2026 a ve výši 0,1 % denně z částky 32 138 Kč od 22. 4. 2026 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 075 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně (výrok II) a rozhodl, že po právní moci rozsudku bude žalobkyni vrácen přeplatek na soudním poplatku zaplaceném za řízení ve výši 33 Kč (výrok III).

2. Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně se po žalované domáhala zaplacení pohledávky vzniklé ze smlouvy o úvěru uzavřené dne 22. 12. 2025 v souvislosti s podnikatelskou činností žalované. Na základě této smlouvy žalobkyně poskytla žalované peněžní prostředky ve výši 20 000 Kč, které se žalovaná zavázala vrátit společně s úrokem ve výši 822 Kč a odměnou za poskytnutí peněžních prostředků ve výši 12 138 Kč, a to do 21. 1. 2026. Žalobkyně dále požadovala poplatky za čtyři upomínky ve výši po 500 Kč, tedy celkem 2 000 Kč, a sjednaný úrok z prodlení.

3. Soud prvního stupně ve věci vydal dne 30. 3. 2026 pod č. j. EPR 63390/2026-8, elektronický platební rozkaz, ve kterém žalované současně, pro případ, že proti elektronickému platebnímu rozkazu podá odpor, uložil, aby se ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty k podání odporu písemně vyjádřila ve věci samé k žalobě. Žalovanou poučil, že pokud uplatněný nárok zcela neuzná, je povinna ve vyjádření vylíčit rozhodující skutečnosti, na nichž staví svou obranu, připojit listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označit jiné důkazy k prokázání svých tvrzení. Současně ji poučil, že pokud se bez vážného důvodu ve stanovené lhůtě nevyjádří a soudu ani nesdělí, jaký vážný důvod jí v tom brání, bude soud mít za to, že žalobou uplatněný nárok uznává.

4. Elektronický platební rozkaz byl žalované doručen dne 31. 3. 2026. Žalovaná proti němu podala dne 10. 4. 2026 odpor, v jehož důsledku byl elektronický platební rozkaz ze zákona zrušen. Lhůta k podání kvalifikovaného vyjádření k žalobě uplynula dne 15. 5. 2026. Žalovaná se v této lhůtě k žalobě nevyjádřila ani soudu nesdělila žádný vážný důvod, který by jí v podání včasného vyjádření bránil. Vyjádření ve věci samé soudu doručila až dne 20. 5. 2026.

5. Soud prvního stupně uzavřel, že nesplněním povinnosti uložené kvalifikovanou výzvou nastala podle § 114b odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), fikce uznání žalobou uplatněného nároku. Žalovaná podle soudu neuvedla žádný vážný důvod, který by jí bránil v podání včasného vyjádření. Poukázala pouze na to, že se v důsledku záměny projednávané věci s jiným soudním řízením, jehož je rovněž účastnicí, zmýlila při výpočtu konce lhůty. Takový omyl soud prvního stupně za vážný důvod ve smyslu § 114b odst. 5 o. s. ř. nepovažoval.

6. Skutečnost, že žalovaná doručila své vyjádření ještě před vydáním rozsudku pro uznání na již nastalé fikci uznání, podle soudu prvního stupně nic nezměnila. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1951/2004, uveřejněný pod č. 21/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2018, sp. zn. 33 Cdo 1635/2018. Proto podle § 153a odst. 3 o. s. ř. rozhodl bez nařízení jednání rozsudkem pro uznání.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání. Namítala, že lhůtu k podání vyjádření nezmeškala úmyslně ani v důsledku nezájmu o řízení, nýbrž proto, že je účastnicí také dalšího

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Havelková Brejchová

soudního řízení a při výpočtu konce lhůty jednotlivá řízení zaměnila. Zdůraznila, že proti elektronickému platebnímu rozkazu včas podala odpor a svou vůli bránit se žalobou uplatněnému nároku tak dala soudu jednoznačně najevo. K žalobě se následně vyjádřila dne 20. 5. 2026, tedy ještě před vydáním napadeného rozsudku, uplatněný nárok neuznala a vylíčila svou věcnou obranu. Podle žalované proto nebyly splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalobkyně ve vyjádření k odvolání uvedla, že rozhodnutí soudu prvního stupně považuje za správné. Žalovaná byla řádně vyzvána k podání vyjádření, byla poučena o následcích své nečinnosti, přesto se ve stanovené lhůtě nevyjádřila a soudu nesdělila žádný vážný důvod, který by jí v tom bránil. Pouhý omyl při výpočtu lhůty podle žalobkyně vážným důvodem není. Navrhla proto potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.

9. Žalobkyně i žalovaná souhlasily s tím, aby odvolací soud rozhodl o odvolání bez nařízení jednání. Odvolací soud proto o odvolání rozhodl podle § 214 odst. 3 o. s. ř. bez nařízení odvolacího jednání.

10. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a včas (§ 202 a contr., § 201, § 204 odst. 1 o.s.ř.) přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

11. Výrok III. napadeného rozsudku o vrácení přeplatku na soudním poplatku nebyl odvoláním napaden a není výrokem závislým na odvoláním napadených výrocích, proto zůstal odvolacím přezkumem nedotčen (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

12. Podle § 205b o. s. ř. jsou u odvolání proti rozsudku pro uznání nebo proti rozsudku pro zmeškání odvolacím důvodem jen vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. a skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být prokázáno, že nebyly splněny předpoklady pro jejich vydání.

13. Předmětem přezkumu odvolacího soudu proto není správnost skutkových tvrzení žalobkyně ani důvodnost věcné obrany žalované proti žalobou uplatněnému nároku. Odvolací soud u rozsudku pro uznání vydaného podle § 153a odst. 3 o. s. ř. zkoumá, zda řízení není zatíženo některou z vad uvedených v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. a zda byly splněny zákonné procesní předpoklady pro vznik fikce uznání a pro vydání rozsudku pro uznání.

14. Podle § 114b odst. 1 o. s. ř. může předseda senátu, vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný žalobou zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svou obranu, připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil jiné důkazy k prokázání svých tvrzení.

15. Podle § 114b odst. 2 o. s. ř. určí předseda senátu k podání vyjádření lhůtu, která nesmí být kratší než 30 dnů od doručení usnesení. Bylo-li o věci rozhodnuto elektronickým platebním rozkazem, určí se tato lhůta ode dne uplynutí lhůty k podání odporu proti elektronickému platebnímu rozkazu.

16. Podle § 114b odst. 5 o. s. ř. platí, že jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Havelková Brejchová

že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává. O tomto následku musí být žalovaný poučen. Fikce uznání nenastane, jsou-li splněny předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby.

17. Podle § 153a odst. 3 o. s. ř. rozhodne soud rozsudkem pro uznání také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok uplatněný žalobou uznal podle § 114b odst. 5 o. s. ř.

18. V projednávané věci byla kvalifikovaná výzva podle § 114b odst. 1 o. s. ř. obsažena v elektronickém platebním rozkazu. Žaloba byla žalované doručena spolu s elektronickým platebním rozkazem do vlastních rukou dne 31. 3. 2026. Výzva obsahovala zákonem požadované náležitosti, stanovila žalované třicetidenní lhůtu, jejíž počátek byl navázán na uplynutí lhůty k podání odporu, a obsahovala též řádné a srozumitelné poučení o následku nepodání vyjádření a nesdělení vážného důvodu ve stanovené lhůtě.

19. Žalovaná podala proti elektronickému platebnímu rozkazu dne 10. 4. 2026 odpor. Samotným podáním odporu však nesplnila povinnost uloženou kvalifikovanou výzvou, neboť odpor proti platebnímu rozkazu a kvalifikované vyjádření k žalobě představují rozdílné procesní úkony. O tomto rozdílu byla žalovaná v elektronickém platebním rozkazu poučena. Z jeho obsahu bylo zřejmé, že pro případ podání odporu je žalovaná dále povinna ve stanovené lhůtě podat vyjádření ve věci samé a v něm vylíčit rozhodující skutečnosti, na nichž staví svou obranu.

20. Lhůta k podání kvalifikovaného vyjádření skončila dne 15. 5. 2026. Žalovaná se v této lhůtě k žalobě nevyjádřila a soudu ani nesdělila, že jí v podání vyjádření brání vážný důvod. Za této situace nastala uplynutím stanovené lhůty fikce uznání žalobou uplatněného nároku podle § 114b odst. 5 o. s. ř.

21. Za vážný důvod ve smyslu § 114b odst. 5 o. s. ř. lze považovat takovou okolnost, která žalovanému objektivně brání v tom, aby se ve stanovené lhůtě kvalifikovaně vyjádřil, popřípadě aby soudu alespoň sdělil existenci této překážky. Omyl žalované při výpočtu lhůty, způsobený tím, že je účastnicí více soudních řízení a lhůty v těchto řízeních zaměnila, takový důvod nepředstavuje. Nejde o okolnost nezávislou na vůli žalované, která by jí objektivně znemožňovala splnit procesní povinnost uloženou soudem. Jde o pochybení při organizaci vlastních záležitostí a při sledování průběhu řízení, jehož procesní následky nese žalovaná.

22. Žalovaná navíc existenci tvrzeného omylu neoznámila soudu ve lhůtě určené k podání vyjádření. Ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. přitom po žalovaném, kterému určitá překážka skutečně brání v podání úplného vyjádření, požaduje alespoň to, aby vážný důvod soudu ve stanovené lhůtě sdělil. Ani tuto méně náročnou procesní povinnost žalovaná nesplnila.

23. Na již nastalé fikci uznání nic nezměnila skutečnost, že žalovaná dne 20. 5. 2026, tedy po uplynutí stanovené lhůty, avšak ještě před vydáním napadeného rozsudku, doručila soudu vyjádření, v němž žalobou uplatněný nárok neuznala a vylíčila svou věcnou obranu. Fikce uznání nastala přímo ze zákona uplynutím stanovené lhůty za současného nesplnění povinností uvedených v § 114b odst. 5 o. s. ř. Později učiněné vyjádření samo o sobě její účinky neruší. Tento závěr odpovídá rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1951/2004, uveřejněnému pod č. 21/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle něhož soud rozhodne rozsudkem pro uznání i tehdy, jestliže se žalovaný před jeho vydáním opožděně vyjádří tak, že nárok neuznává, a vylíčí rozhodující skutečnosti, na nichž staví svou procesní obranu. Stejný závěr vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 13. 9. 2018, sp. zn. 33 Cdo 1635/2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Havelková Brejchová

24. Odlišný závěr nelze dovodit ani ze skutečnosti, že žalovaná podáním odporu dala najevo svůj nesouhlas s elektronickým platebním rozkazem. Podání odporu vedlo ke zrušení elektronického platebního rozkazu a umožnilo pokračování řízení. Nezbavilo však žalovanou povinnosti reagovat na současně vydanou kvalifikovanou výzvu podle § 114b odst. 1 o. s. ř. Právě pro případ podání odporu jí byla tato povinnost uložena.

25. Žaloba byla projednatelná, obsahovala vylíčení rozhodujících skutečností, z nichž žalobkyně dovozovala uplatněný nárok, a určitý a srozumitelný žalobní petit. Uplatněný nárok nevyplýval ze vztahu, v němž by nebylo možné uzavřít a schválit smír, a nebyly dány ani předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby. Vydání kvalifikované výzvy ve spojení s elektronickým platebním rozkazem proto zákonu neodporovalo.

26. Při rozhodování rozsudkem pro uznání soud zásadně neprovádí dokazování o pravdivosti žalobních tvrzení a neposuzuje důvodnost opožděně uplatněné věcné obrany žalované. Rozhodující je procesní účinek fikce uznání. Ani odvolací soud proto nemohl v tomto řízení přezkoumávat námitky žalované směřující proti existenci a výši pohledávky žalobkyně, neboť takové námitky nejsou způsobilým odvolacím důvodem proti rozsudku pro uznání podle § 205b o. s. ř.

27. Odvolací soud nezjistil ani vady uvedené v § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalované byla žaloba i kvalifikovaná výzva řádně doručena, byla jí poskytnuta zákonem stanovená lhůta a byla řádně poučena o následcích jejího nedodržení. Žalovaná měla reálnou možnost se řízení účastnit a uplatnit svou obranu, této možnosti však ve stanovené lhůtě nevyužila.

28. Soud prvního stupně tedy správně uzavřel, že byly splněny předpoklady pro vznik fikce uznání podle § 114b odst. 5 o. s. ř. a pro vydání rozsudku pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř.

29. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku I podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil včetně výroku o nákladech řízení.

30. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení plně úspěšná, a proto má vůči žalované právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení. Ty představují odměnu za jeden úkon právní služby, a to vyjádření k odvolání, ve výši 2 500 Kč podle § 7 bodu, § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhradu hotových výdajů ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky a náhradu za daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, 619,50 Kč, celkem 3 569,50 Kč.

31. Odvolací soud se při vyhlášení rozsudku dopustil zjevné nesprávnosti, když nesprávně vyčíslil výši náhrady nákladů odvolacího řízení žalobkyně. Tuto zjevnou nesprávnost proto podle § 164 o. s. ř. odstranil opravným usnesením, které je součástí tohoto rozsudku (bod 30).

32. Žalovaná je povinna náhradu nákladů řízení zaplatit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupkyně žalobkyně, ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku stanovené podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Havelková Brejchová

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 19. srpna 2026

JUDr. Kateřina Burešová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Havelková Brejchová